

Vltava run 2013 objevuji náhodou přes kamarádův FB (moc děkuji oběma) a jsem nadšená. Příští rok jsem už neběžící kapitán. Bohužel kvůli srdeční vadě nemohu běhat, ale závod si užívám i tak. Na startu, v cíli, na předávkách, při nočním online sledování svého týmu. Běžíme 2014, 2015, ale rok 2016 je tím důvodem proč je Vltava run má srdcovka a chci se ho účastnit minimálně až do roku 2031.

Ale teď zpátky a od začátku.

Na kapitánské schůzce VR 2016 vzbuzuji překvapivé pohledy a raději všem zvědavým hlásím „nebojte, já neběžím“. O pár dní později si v Top 4 running kupuji černé běžecké Nike, které jsem si na kapitánské schůzce vyhlídla a i tam raději vysvětluji, že Vltava run sice miluju a jsem kapitán, ale neběžím. Vlastně i kdybych chtěla, nejde to.

Jsem v osmém měsíci.

Termín mám až 6.6.2016, takže žádný stres a času dost. S blížícím se termínem VR se blíží i termín porodu a objevuje se pár zdravotních komplikací. Nevadí, VR je zkrátka něco tak skvělého, že optimisticky věřím, že to vše klapne. V pátek 13.5. jdeme ale raději s běžícím kapitánem na matriku a vybíráme jméno. Přece jenom, co kdyby.. V sobotu po startu se vracím domů a v noci mi dochází, že asi není ideální mít otce dítěte kdesi v lesích na Šumavě. Naštěstí můj porodník neběží, čímž se uklidňuji. A taky již je to třetí dítě. Břicho mi tvrdne, tak moc nespím a sleduji noční předávky online a posílám povzbudivé zprávy svému týmu. Ráno je naštěstí zase vše ok, kupuji cappuccina a croissanty a jedeme se snídaní za týmem na Slapy, pak domu a odpoledne do cíle.

Vzdálenost od auta do cíle mi přijde dlouhá jako samotný závod, občas křeč, ne v nohou, jako závodníci, ale v břiše. Dcery fandí závodníkům a smějí se, že neumím moc běhat, ale hlavně chtějí vidět tatínka a pak s ním a ostatními proběhnout posledních pár metrů do cílové rovinky. Díky euforii a atmosféře asi zapomínám, ale dlouho se nezdržujeme a tým necháváme v cíli oslavovat. Při cestě zpátky k autu je mi jasné, že si musím doma dát pohov a odpočinout si, jenže po pár minutách vím, že nohy nahoře na gauči stačit nebudou. Straší mě poslední měsíc rupturou dělohy, tak volám do Podolí a rozkaz zněl jasně!

„Okamžitě přijďte!“ Hmm, tak jedu, ale úplně okamžitě to nejde. Potřebuji sehnat hlídání pro holčičky a vzít si aspoň doma tašku.. myslím si, že vše zkontrolují a uvidíme. Když mi ale po 30 minutách volají, kde jsem, že sál je připraven a pan doktor na cestě, začínám lehce panikařit a když zaparkuji v Podolí, volám přítelovi, že poslední úsek závodu má přibližně 2km, tak ať radši hned vyrazí.

Pak už to nebyl běh na dlouhou trať, ale spíš sprint. Já „přibíhám“ cca v 19.30, přítel z cíle (tramvají) v 19.50 a v 19.58 přiběhl ten nejdůležitější. VINCENT.

Vítej na světě, Vincente.

Dostal medaili s modrou stuhou, která mu ladila k jeho modrým očím a pak si pro další na své první i druhé narozeniny přiběhl do cíle. Medaili VR 2019 potřebuje do sbírky a další až do roku 2031, dokud nebude moc běžet on sám.

